

(CD-87) ૧૨ – જગતની ભાષે, અહીંનું અહીંયા

જગતની ભાષે, અહીંનું અહીંયા, દૂધનું દૂધમાં પાણીમાં પાણી,
જાતે ચીત્રેલું જાણી ભોગવવું, અરથ પમાડે અલોકી વાણી.

ગયા જનમમાં ઘડી' તી યોજના, જ્યાં જ્યાં જઈ ત્યાં 'માન' મળે,
આ અવતારે કડીયા કષાય સંગ 'માન' નાં પ્લોટ પર બીલ્ડીંગ ચણે.

બીલ્ડીંગ નકશે, વે'વારૂ સંબંધે, ઊઠતાં ને બેસતાં 'માન' જ શોધે,
આખો અહંકાર 'માન' જ મળે ત્યાં, છેતરાયે, જાગતો દુશ્મન રોપે.

અપમાનનાં 'ભય'થી જ ભોં લાગે ભારી કોઈએ દીધું તો ઊંઘે ના'વે,
ઊખેડી નાંખવા અપમાનીઓને, રાત 'દિ પેંતરાં, ગાંડાં ભાવે.

કર્મ હિસાબે 'માની' થયો છે, પહેલાંનાં કોઝે કાઢે ઈફેક્ટું,
ના કરવું હોય તો યે થઈ જાયે, અટલ પરિણામે થૂંકે કટું.

જાળવવા માન તે ક્રોધ ઝરે બહુ, આંધળાં ભીંત જેવાં ચશ્મા લઈ,
કદ્રુપ અહંકાર કોઈને ના ગમતો, ખૂરશીને માન આપે સાહેબ દેખાય.

ગે'લા જનમનાં આશય અનુસાર, મળે જ્યાં માન ત્યાં છાતી ફૂલે,
છાતીનાં પાટીયાં અપમાને બેસે, બબ્બું આવાં માન ને નાંખો ચૂલે.

અહીંનું અહીં ફળ ભોગવી જ લેવાનું, જેનો છે ડર તે જ સામું આવે,
લોકોમાં અપકિર્તી ઝાઝી ફેલાય ને, અહમ ભંગાવવા લાતું આવે.

કોધી જીવાતની કોધની ઝાળ થી, દાઝેલાં કોઈ પાસે ના'વે,
કોધની દુકાનમાં શાંતીની પડીકી, લેવાં જનારાં પાછાં આવે.

લૌકીક દુકાનો બોર્ડોથી ઓળખાય, જનરલ ટ્રેડીંગ કોર્પોરેશન.
ક્રોધ, માન, લોભની દુકાનનાં પાટીયાં, જ્ઞાનથી ઓળખાય, હોલસેલ મર્ચન્ટ.

મળે બહુમાન ત્યારે મનમાં જો એમ થાય, આવું કાંઈ યે ના હોવું જોઈએ,
નીર્માની થાવાની મારે જરૂર છે, કોઈને અણગમતું કાંઈ જ હોવું ના જોઈએ.

‘માયા’ નો મોટો દીકરો ‘જીવે’ છે, ‘જીવે’ છે માન ત્યાં સુધી ડખો છે,
પોષાય કષાયો કુટુંબ કબીલાં, માનજીવી માટે મોક્ષ અટક્યો છે.

ક્રોધ, માન, અહંકાર નૂકશાનકારી છે, એવું સમજાઈ જાય જો મનમાં ય,
આવું ન હોવું ઘટે, હે દાદા ભગવાન, પલટાવી દે વૃત્તિ આશયમાં ય.

ખોટું થતી વેળાં, મહીં ભાવ ફરી જાય, તેથી નવું કર્મ સારું બંધાય,
ખોટું કરીને ય ઊપરથી રાજી થાય, મજબૂત નીકાચીત કર્મ છપાય.

આમ જ ચીકણાં કર્મો ભોગવતાં, છૂટે અરેરાટી કડવાશ મહીં,
માટે જ ગુહ્યતમ વિજ્ઞાન સમજો, છૂટે છે વિજ્ઞાને મહીંલા કષ્ટ.

આત્મા ને પુદગલની હાજરી થી, ઊભાં થતાં વ્યતિરેક ગુણો થાય કષ્ટ,
આત્મ સ્વભાવનાં અંવય ગુણ ભાવતાં, દાદાનાં જ્ઞાને મોક્ષ મીલઈ.

